

Arrest

nr. 202 151 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2018 bij faxpost heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2018 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekster op 15 november 2016 in Italië werd geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Op 6 maart 2018 werd verzoekster gehoord.

Op 15 maart 2018 is er voor verzoekster een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 27 maart 2018 instemden met dit verzoek voor terugname en voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

Op 5 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : H. D.

voornaam : F.

geboortedatum : 01.02.1991

geboorteplaats : B. C.

nationaliteit : Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 3(2) j° 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw H. D., verder de betrokkene, die staatsburger van Nigeria van Edo-afkomst verklaart te zijn, werd op 18.02.2018 aangetroffen te Antwerpen en bleek niet in bezit van de voor verblijf vereiste documenten. Ze was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en van een inreisverbod (13sexies) werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

De betrokkene diende op 26.02.2018 te Steenokkerzeel een verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene is in bezit van twee documenten, afgegeven op 15.12.2016 en 20.03.2017 door respectievelijk de “Questura” van Bergamo (Italië) en de “Prefettura” van Bergamo.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van haar verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 15.11.2016 internationale bescherming vroeg in Italië.

De betrokkene werd gehoord op 06.03.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Ze stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat ze Nigeria op 14.01.2016 verliet en vervolgens via Niger naar Libië reisde. Na een verblijf van 9 maanden verliet ze Libië per boot en reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Ze diende een verzoek voor internationale bescherming in en verbleef vervolgens ongeveer 8 maanden in een opvangcentrum nabij Bergamo. In mei 2017 werd haar naar eigen zeggen opgedragen het opvangcentrum te verlaten. Hierop trok de betrokkene naar Sicilië waar ze anderhalve week bij een vriend verbleef. Later ging ze naar Turijn, waar ze tot haar vertrek naar België bij een vriendin verbleef. De betrokkene stelde dat ze ongeveer 9 maanden voorafgaand aan haar aanhouding in België aankwam.

De betrokkene stelde dat ze besloot internationale bescherming te vragen in België omdat ze in België werd aangehouden. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat ze in Libië naar eigen zeggen werd “verkocht” aan een vrouw, A. genaamd, die haar dwong tot prostitutie. Uiteindelijk slaagde ze erin aan A. te ontkomen, maar volgens de betrokkene heeft A. handlangers in Italië.

Op 15.03.2018 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties die op 27.03.2018 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan-Malpensa.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten

eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker voor internationale bescherming werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan Italië aan dat de vrouw, die haar in Libië dwong tot prostitutie, handlangers heeft in Italië. Die vrouw zal volgens de betrokkene haar foto naar die handlangers sturen.

Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen elementen aanbracht die toelaten de gegrondheid van haar vrees te beoordelen. Verder wijzen we er op dat de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Italiaanse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De betrokkene meldde verder dat ze het opvangcentrum diende te verlaten. Hierop komen we verder terug.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zullen de Italiaanse instanties de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker terugnemen en zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Italië in

haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We merken op dat de Italiaanse instanties instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Italië ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek zullen kunnen hervatten. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy.

Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waarmee alle verzoekers voor internationale bescherming worden geconfronteerd en

verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (*"The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers"*, pagina 48).

Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens mogelijk wordt verzocht zich aan te bieden bij een "Questura" in Sicilië. De betrokkene moet dan zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). In het geval van de betrokkene vragen de Italiaanse instanties de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan Malpensa.

De betrokkene is in bezit van een op 15.12.2016 door de "Questura" van Bergamo afgegeven document dat aangeeft dat ze bij deze instantie een formeel verzoek voor internationale bescherming indiende. Het is dan ook redelijk om aan te nemen dat de betrokkene zal worden verzocht zich aan te bieden bij de "Questura" van Bergamo, noordelijk van Milaan.

Het AIDA-rapport meldt dat de situatie van "Dublin-terugkeerders" afhankelijk is van de situatie van de procedure op het ogenblik dat de betrokkene Italië verliet (*"Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination"*, pagina 48). Indien de betrokkene reeds internationale bescherming vroeg en dit verzoek nog niet het voorwerp was van een afwijzing zal de behandeling worden verder gezet.

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country"*, pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 28 : *"Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously"*).

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : *"In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"*; OSAR, pagina 18, *"Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation"*). We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Uit het door de betrokkene voorgelegde en door de "Questura" van Bergamo afgegeven document besluiten we dat de betrokkene reeds een formeel verzoek indiende.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' (*"Centro di primo soccorso e accoglienza"*, CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- (*"Centro di accoglienza"*) en CARA-centra (*"Centri governativi di prima accoglienza"*) aangevuld met bijkomende

plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14).

Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74).

Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voorhanden zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74).

Het AIDA-rapport bericht dat in geval de "Dublin-terugkeerder" voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de bevoegde instanties kunnen weigeren deze persoon opnieuw toegang te geven tot de opvangstructuren ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 74).

De betrokkene verklaarde dat ze werd verzocht het opvangcentrum waar ze verbleef te verlaten. Ze legde een op 20.03.2017 door de "Prefettura" van Bergamo afgegeven document voor. Hierin lezen we dat de bevoegde instanties vaststelden dat de betrokkene op 16.03.2017 vrijwillig het opvangcentrum van Arcene (Bergamo) verliet en dit zonder de bevoegde diensten in te lichten en dat een intrekking van de materiële bijstand met toepassing van het wetgevend besluit van 18.08.2015 derhalve als gerechtvaardigd werd beoordeeld.

Wetgevend besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de opvang- en procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (pagina 77).

Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat hun medewerkers meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat deze info niet verder wordt geduid en niet aannemelijk wordt gemaakt of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het AIDA-rapport meldt verschillende keren dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra leefomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk (pagina 89).

Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het bieden van opvang en bijstand en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het

enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Amnesty International (AI) verwees in een in 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maken de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

De non-gouvernementele organisaties "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" deden in het in februari 2017 verschenen rapport "Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy" verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen, maar eerst in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek de aandacht vestigt op de overdracht van personen met specifieke noden zoals gezinnen met minderjarige kinderen. De betrokkene is een in 1991 geboren ongehuwde vrouw wat betekent dat de bevindingen van dit rapport niet op haar van toepassing zijn.

Tijdens het verhoor dd. 06.03.2018 stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen.

In het administratief dossier van de betrokkene vinden we een op 23.02.2018 te Steenokkerzeel opgemaakt attest dat stelt dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat ze op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Wat het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 betreft willen we opmerken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd.

Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn minstens een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is de Verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Bijgevolg is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het repatriëringscentrum '127bis' in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging, met het oog op haar transfer naar Italië, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekster een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekster van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekster (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de (oude) Opvangrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *MSS/Griekenland en België*, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirsi en anderen/Italië*, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.1. Uit verscheidene rapporten blijkt dat verzoeker in Italië aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld :

(1) Bij terugkeer zal verzoeker enkele dagen in de luchthaven verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(2) Indien verzoeker zou worden erkend als asielzoeker dan gaat het Italiaans systeem ervan uit dat hij voor zichzelf moet zorgen. Er zijn slechts een paar accommodatiefaciliteiten voor asielzoekers en ze zijn slechts tijdelijk. Zeker als iemand reeds de maximumtermijn voor verblijf in een centrum heeft verstreken dan zijn de kansen op het vinden van accommodatie heel klein, in feite onbestaand. Zelfs na het nemen van stappen om behuizing te bekomen belanden vluchtelingen en asielzoekers in een kraakpand of op straat. Dit is eveneens van toepassing op mensen met beschermingsstatus die terugkeerden naar Italië. De levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in de kraakpanden en op straat zijn ondermaats. Ze leven op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van hun situatie. Hun dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van hun meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaapplek vinden. De hopeloosheid onder asielzoekers en vluchtelingen heeft een dieptepunt bereikt. De economische crisis en de bijhorende gebreken van mogelijkheden om werk te vinden, zelfs op de zwarte markt heeft voor vluchtelingen en asielzoekers alle hoop doen verliezen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(3) Gelet op de acute economische crisis in Italië en de hoge werkeloosheid is het onmogelijk voor asielzoekers en vluchtelingen om een job te vinden. In het beste geval vinden ze een job op de zwarte markt waar ze worden uitgebuit. Het loon is onvoldoende om een appartement te betalen en laat niet toe om een leven op lange termijn uit te bouwen. Er zijn geen adequate integratieprogramma's. Mensen belanden daardoor onvermijdelijk op straat en zijn dakloos en afhankelijk van soepkeuken en noodplaatsen om te slapen. Door het voortdurend te moeten zoeken naar een slaapplek en de volgende maaltijd is het onmogelijk voor de asielzoekers om zich effectief te integreren. Deze situatie is eveneens van toepassing op mensen die terug werden gezonden naar Italië uit andere Europese landen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(4) Het sociaal welzijnssysteem in Italië is hoofdzakelijk gebaseerd op privé-onderhoud door familie. Asielzoekers genieten een dergelijke bescherming niet en worden aan hun lot overgelaten (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(5) Gezondheidszorg en toegang daartoe is moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Het gezondheidszorgsysteem moet worden

geplaatst in relatie met de behuizings situatie. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing onmogelijk wordt in deze omstandigheden. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(6) Alleenstaande mannen worden in Italië niet beschouwd als kwetsbaar. Jonge gezonde mannen worden veronderstelt om zichzelf te onderhouden. Omwille van deze redenen geven de meeste centra hen lage prioriteit voor accommodatie. Tezelfdertijd behoren zij tot de groep van mensen die het meest getroffen worden door werkeloosheid in Italië. Alleenstaande mannen die worden teruggestuurd naar Italië worden bijgevolg dakloos of belanden in een kraakpand, zonder enige hoop om hun situatie te verbeteren (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(7) Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Italië begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geaccommodeerd kunnen worden. En aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM. In haar arrest van de zaak Mohammed Hussein t. Nederland en Italië heeft het EHRM de receptievoorwaarden in Italië onderzocht. Het Hof verklaarde de aanvraag ontoelaatbaar, aangezien de verzoeker valse verklaringen deed. Dit betekent echter niet dat het EHRM het probleem in Italië niet als problematisch zou beschouwen, integendeel de redenering achter de verklaring van ontoelaatbaarheid was enkel gebaseerd op de aanklager zijn valse verklaringen in verband met de zaak. Terwijl het EHRM zich in haar vaststellingen had kunnen beperken tot de valse verklaringen, heeft het Hof zich toch geuit over de situatie in Italië. Dit betekent dat het EHRM wel een overtreding van artikel 3 kan vinden in een andere zaak aangaande dublinoverdrachten naar Italië. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(8) Het kan ook gebeuren dat asielzoekers geen toegang hebben tot de opvangcentra en ook niet tot de financiële toelagen. In dergelijke gevallen zijn ze verplicht tot het leven in zelf georganiseerde centra die overbevolkt zijn, slechte levensomstandigheden kennen en waardoor asielzoekers zich niet kunnen integreren in de gemeenschap (Aida Report Italy pg. 44).

(9) In het algemeen is er grote bezorgdheid over de hoge variatie in de standaarden van de opvangcentra in de praktijk, wat zich uit in een gebrek aan personeel, een gebrek aan vorming voor het personeel, overbevolking en beperkingen in de plaats beschikbaar voor zorg, juridische bijstand en socialisatie, gebrek aan informatie. (Aida Report Italy pg. 48).

(10) Gebrekkige detentieomstandigheden gekenmerkt door gebrek aan warm water, hygiëne, gevangentoestanden waar asielzoekers worden opgesloten in cellen, gebrek aan psychologische verzorging, gebrek aan privacy (UN Human Rights Council, Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Mission to Italy, 30 April 2013, A/HRC/23/46/Add.3, available at: <http://www.refworld.org/docid/51a745b94.html>;

(11) De problemen aangaande opvang en integratie in Italië beslaan zowel een algemeen gebrek aan capaciteit en een ondermaatse kwaliteit van de accommodatie. Voorafgaand aan de registratie als asielzoeker moeten de asielzoekers zelf hun voedsel en onderdak vinden. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 17)

(12) Aangezien elke dag nieuwe gedublineerden terugkeren zonder dat er voldoende capaciteit is heerst er een problematische situatie waaraan niet langer wordt voldaan door hotelkamers te boeken gelet op de financiële situatie (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 23).

(13) Het gebrek aan werkmogelijkheden in combinatie met het gebrek aan sociaal welzijn maakt het extreem moeilijk voor asielzoekers om een woonplaats te vinden. Gelet op het beperkt aantal plaatsen in daklozencentra, waar asielzoekers moeten concurreren met dakloze Italianen en andere personen, moeten de asielzoekers zelf onderdak vinden, waardoor ze in de slechtste omstandigheden moeten leven waardoor kraken een gewoonte geworden is. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 30-31)

3. In onderhavig geval is verzoeker een jonge alleenstaande Nigeriaanse vrouw die zich in een kwetsbare psychologische/ mentale toestand bevindt.

Dat verzoeker seksueel werd misbruikt tijdens haar reisweg. Zij werd onder andere in de prostitutie gedwongen. (UN Children's Fund (UNICEF), *Danger every step of the way: A harrowing journey to Europe for refugee and migrant children*, June 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/57617f244.html>) ; <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/vluchtelingencrisis/onveiligheid-en-misbruik-jaagt-vluchtelingen-vanuit-libie-naar-europa~a0e4a5f5/>

Dat verwerende partij geen enkele rekening lijkt te houden met het profiel van verzoeker, met name het profiel van een jong alleenstaand meisje.

Dat toestanden van seksueel misbruik schering en inslag zijn voor mensen met een profiel zoals dit van verzoeker.

Zij wordt naar Italië verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 17(1) van Verordening 604/2013. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Italië worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra;
- (ii) geen opvang of accommodatie krijgen;
- (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn;
- (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie;
- (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard;
- (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie;
- (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg;
- (x) seksueel te worden misbruikt als jonge alleenstaande vrouw

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-II-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Italië systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de informatie in haar bezit.

In het geval van verzoeker is het zo dat zij slechts enkele maanden van bedenkelijke opvang heeft kunnen genieten alvorens zij aldaar op straat werd gezet.

Dat verzoekster het document door de "Prefettura" afgeleverd formeel tegenspreekt en volhoudt dat zij het centrum niet op vrijwillige basis zou hebben verlaten maar werd gedwongen dit te doen.

Het AIDA-rapport waarnaar kan verwezen worden stelt dat het voor de groep, returnees, waartoe verzoeker ook behoort mogelijk is om opvang te krijgen, maar dat het zeer moeilijk blijft. (AIDA-rapport, p. 46)

The second scenario refers to those Dublin cases to whom were issued transfer orders from other Member States and, as a consequence, were sent back to Italy. Within this broader category, another distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while they were in Italy or not. If returnees (asylum seekers, beneficiaries of international protection or of a permit of stay for humanitarian reasons) had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long. Since, there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 13 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 4 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 2 in Bari. They can accommodate a total of 572 Dublin Returnees. CIR runs an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places. However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organized settlements.¹⁴⁸ If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARAs. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.

Daarenboven stelt het AIDA-rapport duidelijk dat het opvangprobleem niet enkel geldt voor Dublin returnees, maar voor alle asielzoekers in Italië. (AIDA-rapport, p. 45)

First, the main negative aspect of the Italian reception system consists in the reduced number of places and structures that are not sufficient in order to provide to all asylum seekers in need an adequate reception. The conditions of arrival by boat of thousands of asylum seekers that require a prompt and immediate response in terms of rescue and reception constitutes another problem with regard to reception in Italy.

Overwegende dat verzoeker uit haar opvangcentrum werd gezet na er enkele maanden te hebben verbleven in slechte omstandigheden.

Aangezien Italië de garantie op opvang immers niet uitdrukkelijk te kennen geeft, komt het verweerder toe te onderzoeken of deze garantie ook effectief zal kunnen worden geboden. Zelfs wanneer verzoeker niet behept met is een bijzondere kwetsbaarheid. (RVV 30 januari 2015 (arrest nr. 137.696)). Dat verzoeker niet verzekerd is van opvang bij een eventuele terugkeer en dat deze opvang bovendien ook zeer beperkt is in de tijd.

Dat in casu nogmaals gewezen dient te worden op het kwetsbaar profiel van verzoeker, dat zich manifesteert in de vorm van posttraumatische stress ingevolge zijn afgelegde lijdensweg.

Dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke kwetsbare situatie van verzoeker en onvoldoende is ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem in Italië.

In dit verband willen we wijzen op de actuele rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 27 april 2015 (arrest nr. 144.188), RVV 28 april 2015 (arrest nr. 144.400)).

Dat voorzienbare gevolgen van de uitwijzing moeten beoordeeld worden op basis van de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de betrokkene.

Aangezien verzoeker medische zorgen nodig heeft op psychologisch vlak, gelet op de zorgwekkende landeninformatie en de toegenomen instroom van vluchtelingen in Italië;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken inzake enkel ingaat op de algemene informatie over de situatie in Italië, maar niet op de feiten die de betrokkenen persoonlijk heeft meegemaakt of haar medische/psychologische noden.

Dat de verwerende partij overigens, voor wat betreft de algemene informatie over Italië, onvoldoende ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Italiaans opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden.

Dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zet, met een nog groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning tot gevolg.

Dat verwerende partij bijgevolg niet uitgebreid/volledig genoeg motiveert. Te meer gelet op de zekere kwetsbaarheid van verzoeker.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Uit de rapporten blijkt dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers en dus ook op gedublineerden zoals in het geval van verzoeker.

Verwerende partij baseert zich overigens ten dele op verouderde rechtsbronnen.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er niet met zekerheid meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Italië, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan. Er wordt enkel vanuit gegaan als zou verzoeker terug naar Bergamo te worden gestuurd, waar zij overigens na er enkele maanden te hebben verbleven in mei van 2017 werd gedwongen haar centrum te verlaten.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Italië te verwijzen. Indien België verzoeker naar Italië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.3.2.2. Een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte beginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel naar het oordeel van de verzoekende partij door het bestreden besluit wordt geschonden (RvS 30 maart 2009, nr. 191.969). Verzoekster citeert in haar middel artikel 41 van het Handvest en artikel 13 van de (oude) Opvangrichtlijn, die inmiddels vervangen werd door de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en zij vermeldt de schending van het verbod van willekeur, maar zij zet geenszins uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen of dit beginsel zou schenden. Bijgevolg is het middel niet ontvankelijk voor zover daarin artikel 41 van het Handvest, artikel 13 van de (oude) Opvangrichtlijn en het verbod van willekeur worden aangevoerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat uit de zeer uitvoerige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder een onderzoek voerde met betrekking tot de vraag of verzoekster bij een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten het risico loopt om het slachtoffer te worden van handelingen, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft allereerst, op correcte gronden, geduid dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten, zoals onder meer vastgelegd in het EVRM, eerbiedigen en er dus een wederzijds vertrouwen tussen deze staten kan bestaan, zodat in regel mag worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen, die voortvloeien uit het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van het EVRM, nakomen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10). Verweerder heeft gesteld dat het Hof van Justitie aangaf dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel beperkingen kent en dat een overdracht van een asielzoeker aan een andere staat niet kan worden doorgevoerd indien uit verslagen kan worden afgeleid dat er in deze staat fundamentele tekortkomingen zijn met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en een asielzoeker in die staat dus het risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Daarnaast heeft verweerder, met verwijzing naar onder meer het AIDA-verslag en de berichtgeving van 'ECRE', geduid dat asielzoekers die in het raam van de verordening nr. 604/2013 naar Italië worden overgebracht, worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk, dat indien vereist er ook nog tijdelijke opvangcentra bestaan waarop een beroep kan worden gedaan en dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit nog verder te vergroten. Hij heeft voorts uiteengezet dat bepaalde bronnen nog kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten inzake de opvang van asielzoekers, maar dat uit deze bronnen tevens blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en maatregelen nemen om het hoofd te bieden aan de vastgestelde problemen. Verweerder concludeerde dat op basis van het door hem gedane onderzoek kon worden besloten dat er geen aanleiding is om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de verordening nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Verweerder heeft hierbij erkend dat er nog problemen zijn en dat de opvang van asielzoekers in Italië zeker nog voor verbetering vatbaar is, maar dat de vastgestelde problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat asielzoekers die naar Italië worden overgebracht, onderworpen worden aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij heeft hierbij vermeld

welk bronnenmateriaal, waarin de actuele situatie in Italië wordt weergegeven, hij consulteerde en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat zijn bevindingen niet stroken met de inhoud van deze stukken.

Verweerder heeft evenzeer opgemerkt dat verzoekster tijdens haar gehoor verklaarde dat ze in Libië 'verkocht' werd door een vrouw die haar dwong tot prostitutie. Ze slaagde erin aan de vrouw te ontkomen maar ze vreest dat de vrouw handlangers heeft in Italië. Verwerende partij motiveert dat verzoekster geen elementen aanbracht die toelaten de gegrondheid van haar vrees te beoordelen. Bovendien kan verzoekster zich in geval van eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Verzoekster, die haar betoog beperkt tot het herhalen van haar vrees voor haar veiligheid, brengt ook thans geen elementen aan die haar vrees *in concreto* aantonen en evenmin weerlegt zij het motief dat zij zich tot de bevoegde Italiaanse instanties kan wenden om haar persoonlijke veiligheid te beschermen. Verweerder heeft tevens opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat ze het opvangcentrum nabij Bergamo na acht maanden diende te verlaten. Verzoekster legt ter staving van haar verklaring een op 20 maart 2017 door de 'Prefectura' van Bergamo afgegeven document voor. Hierin leest de verwerende partij dat verzoekster op 16 maart 2017 vrijwillig het opvangcentrum verliet en dit zonder de bevoegde diensten in te lichten waardoor de intrekking van de materiële bijstand als gerechtvaardigd wordt beoordeeld. Verzoekster betwist stellig dat ze het opvangcentrum vrijwillig heeft verlaten, doch haar betoog blijft beperkt tot een loutere bewering. Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekster tegen een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang beroep kan indienen. Verzoekster beperkte zich dus tot een aantal verklaringen maar toonde met deze verklaringen niet *in concreto* aan dat zij tijdens haar verblijf – waarbij moet worden opgemerkt dat zij voorhoudt acht maanden te zijn opgevangen – op enig ogenblik werd onderworpen aan handelingen die kunnen beschouwd worden als foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij gaf ook niet aan dat zij bijstand vroeg aan de Italiaanse autoriteiten en dat deze haar werd geweigerd. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoekster *prima facie* niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder geen deugdelijk onderzoek doorvoerde en het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Verzoekster voert aan dat uit een aantal verslagen en persberichten blijkt dat er problemen zijn inzake de opvang van asielzoekers – wat door verweerder wordt erkend – maar toont hiermee niet aan dat verweerders analyse, dat deze problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen besluiten dat zij een reëel risico loopt om terecht te komen in een onmenselijke of vernederende situatie, incorrect is. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster uitgaat van een selectieve lezing van passages uit internationale verslagen, waarvan een aantal geen verwijzing inhouden naar de actuele situatie in Italië of naar de situatie van personen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen, en dat verweerders standpunt, dat er in Italië ernstige inspanningen worden geleverd om voor alle asielzoekers opvang te voorzien, steun vindt in de verslagen, waarnaar verweerder verwijst. Uit deze verslagen blijkt dat naast het reguliere opvangsysteem er ook nog noodopvang beschikbaar is en de mogelijkheid bestaat om asielzoekers de financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. De Raad kan verder ook niet voorbijgaan aan het feit dat verzoekster zelf aangaf bij een vriendin en later bij een vriend te hebben verbleven. Er mag daarenboven worden aangenomen dat een persoon die reeds een tijd in een land verblijft, in dat land een eigen sociaal netwerk heeft opgebouwd waarop een beroep kan worden gedaan en verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij, gelet op het feit dat zij aantoonde dat zij in Italië tot een verblijf werd toegelaten in het kader van haar asielaanvraag, geen beroep kan doen op bepaalde sociale voorzieningen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar bewering dat, gelet op de actueel bestaande problemen, er een reëel risico bestaat dat zij in Italië, tijdens de behandeling van haar asielaanvraag, geen passende opvang zal kunnen genieten en zij in een situatie zal terechtkomen die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 4 november 2014 wordt vermeld dat, om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, de slechte behandeling die wordt aangevoerd een zekere zwaarwichtigheid dient te hebben en dat dit moet worden beoordeeld op basis van alle gegevens van de zaak (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12). Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder op dit punt in gebreke bleef of op basis van de voorliggende feitelijke gegevens op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Er blijkt ook geenszins dat de situatie in Italië vergelijkbaar is met deze in Griekenland en dat verzoeksters verwijzing naar een arrest van het EHRM, waarbij een analyse werd gemaakt omtrent de problemen in Griekenland (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09), *in casu* dienstig kan worden aangewend. Bovendien dateren de door verzoekster geciteerde rapporten hoofdzakelijk uit 2013 en 2014 en verzoekster vermeldt slechts zeer summier een aantal beperkte passages uit het meest recente rapport

'Asylum Information Database - National Country Report - Italy', laatste update 21 maart 2018' (hierna: het AIDA-rapport van maart 2018), dat zich in het administratief dossier bevindt. De elementen die verzoekster aanbrengt, zijn bijgevolg niet van aard om de vaststelling uit de bestreden beslissing te weerleggen dat uit recentere rapporten blijkt dat het opvangnetwerk aanzienlijk werd uitgebreid en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van het AIDA-rapport van maart 2018 vaststelde dat de opvang van Dublin *returnees* afhankelijk is van de fase van hun asielprocedure. *In casu* is verzoeksters asielaanvraag nog niet het voorwerp van een afwijzing en zal de behandeling worden verdergezet. Verzoekster verklaart dat zij werd verzocht het opvangcentrum, alwaar zij verbleef, te verlaten. Evenwel legt verzoekster een document voor waaruit blijkt dat zij vrijwillig het centrum verliet zonder de bevoegde instanties in te lichten. Verwerende partij merkt op dat de beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang, vatbaar is voor beroep. Bovendien verklaarde verzoekster dat ze achtereenvolgens bij een vriendin en een vriend heeft verbleven in Italië. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij in 'mensonterende omstandigheden' terecht gaat komen mocht zij niet onmiddellijk worden toegewezen aan een opvangcentrum, nu zij zelf verklaarde bij vrienden te kunnen overnachten.

Er zijn geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij haar aankomst in Italië, waar haar asielaanvraag nog moet worden onderzocht, in detentie zal worden geplaatst. Haar uiteenzetting omtrent de detentievoorzieningen in Italië is dan ook niet relevant.

Waar verzoekster er nog op wijst dat indien zij zou worden erkend als vluchteling, zijzelf voor een inkomen zal moeten zorgen en dat het gelet op de economische crisis en het gebrek aan adequate integratieprogramma's niet gemakkelijk is om werk te vinden in Italië en een voldoende loon te verwerven om in haar onderhoud te voorzien, moet worden aangegeven dat het gegeven dat het omwille van de economische situatie in een land niet evident is om aan elkeen in dat land een arbeidsbetrekking te garanderen die van die aard is dat hiermee een bepaalde levensstandaard kan worden gerealiseerd, geenszins toelaat te concluderen dat de autoriteiten van dat land handelingen stellen die kunnen worden omschreven als foltering of als onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De Raad wijst er bovendien op dat het loutere feit dat de verzoekster zou worden overgedragen aan een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder, die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekster er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis* EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein/Nederland en Italië* §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Met haar blote bewering dat zij in Italië zou worden blootgesteld aan dakloosheid, een gebrek aan financiële steun en een inadequate levensstandaard, maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Ten overvoede stipt de Raad aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Bijgevolg lijkt het betoog van verzoekster op grond van een rapport van de *Swiss Refugee Council* van 2013 dat zij bij terugkeer enkele dagen in de luchthaven zal verblijven zonder enige accommodatie, feitelijke grondslag te missen.

De Raad kan verzoekster ook niet volgen in haar stelling dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Verzoekster is immers een gezonde vrouw, die voorhoudt zevenentwintig jaar oud te zijn. Verzoekster voert in haar middel weliswaar aan dat zij als "*gedublineerde*" behoort tot een groep die stelselmatig zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, maar zij slaagt er niet in dit standpunt met recente, objectieve informatie te staven. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij, los van haar hoedanigheid van asielzoeker, nog een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben. Zij beweert weliswaar dat zij kwetsbaar zou zijn omdat zij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in Libië, maar zij toont dit niet aan met de nodige getuigenschappen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een meerderjarige alleenstaande vrouw is en dat zij, in het Dublin-interview gevraagd naar haar gezondheidstoestand, verklaarde dat zij 'geen gezondheidsproblemen' heeft (Dublin-interview,

vraag 32). Ook in de 'Questionnaire' van 20 februari 2018 verklaart verzoekster dat zij 'geen dringende problemen' heeft. De verwijzing van verzoekster naar arresten van de Raad die geen betrekking hebben op personen wiens situatie vergelijkbaar is met deze van verzoekster, is niet relevant, en arresten van de Raad hebben trouwens geen precedentswaarde.

Los van het feit dat niet blijkt dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft en dus niet dient te worden verondersteld dat zij nood heeft aan medische ondersteuning, moet tevens worden gesteld dat verzoekster, door te stellen dat de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers in Italië niet steeds eenvoudig is omwille van administratieve problemen, taalproblemen en een gebrek aan informatie, niet aantoonde dat asielzoekers in Italië de noodzakelijke medische zorgen niet krijgen. Gelet op het feit dat verzoekster aangeeft in Italië acht maanden te hebben verbleven en aangezien haar asielaanvraag nog steeds in onderzoek is, kan ook minder gewicht worden gegeven aan de door haar aangevoerde administratieve problemen en taalproblemen. Personen die reeds een tijd in een land verblijven, kunnen deze problemen in regel gemakkelijker de baas aangezien zij normaal reeds enige kennis van de landstaal hebben of weten op wie zij een beroep kunnen doen om hen bij te staan.

In verband met haar vrees voor handlangers van de vrouw die verzoekster in Libië tot prostitutie dwong, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde geen beroep te kunnen doen op de Italiaanse autoriteiten voor bijstand en bescherming indien zij meent dat haar persoonlijke veiligheid in Italië in gevaar is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, dat in een gelijkaardige bescherming voorziet, kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Alvorens de bestreden beslissing werd genomen, werd verzoekster uitvoerig gehoord, zodat ook geen schending van de hoorplicht, zoals vermeld in artikel 41 van het Handvest, kan worden vastgesteld.

Verzoekster maakt verder ook niet aannemelijk dat enige andere in voormelde bepaling, die daarenboven enkel verplichtingen oplegt aan *"de organen en de instellingen van de Unie"*, voorziene norm werd geschonden.

Verzoeksters uiteenzetting laat evenmin toe te besluiten dat verweerder willekeurig optrad of niet de vereiste belangenafweging maakte.

Artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de verplichting op aan de lidstaten, die gebonden zijn door deze richtlijn, om ervoor te zorgen dat asielzoekers tijdens de behandeling van hun asielaanvraag over opvangvoorzieningen beschikken. Door aan te geven dat zij van oordeel is dat Italië niet steeds zou kunnen voldoen aan de in deze richtlijn bepaalde normen, toont verzoekster niet aan dat verweerder, die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, deze bepaling zou hebben geschonden. Verzoekster lijkt trouwens over het hoofd te zien dat lidstaten, overeenkomstig artikel 13.3 van de richtlijn 2003/9/EG *"de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk [kunnen] stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen."* Voormelde bepaling voorziet dus niet in een automatisch recht. Waar verzoekster stelt dat zij 'gedwongen' werd het opvangcentrum te verlaten, motiveert de verwerende partij dat zij een beroep kan indienen tegen de eventuele beslissing tot het niet langer verlenen van de materiële opvang.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN